

tum ut nec ea esse falsa, sit possibile cogitare. Atqui vero neque id quod fide tenetur, cum tamen evidenter divinitus confirmatum sit, (sive cujus revelatio divina eo innotescat genere argumentorum, quæ num. 3. allata sunt,) fas est credere esse falsum: quod etiam aut vera aut simulata pietate ductus, fatetur Bælius. Hinc igitur quia solum falsum vero contrarium est, ut ex eorum definitionibus inspectis manifeste apparet; impossibile est, illis principiis quæ ratio naturaliter cognoscit, prædictam veritatem fidei esse contrariam.

Ratio sequitur alia, aptissimo exemplo illustrata. Namque illud idem, inquit Aquinas, quod inducitur in animum discipuli à docente ipsa Doctoris scientia continet, nisi doceat fide: quod de Deo nefas est dicere. Atqui, principiorum naturaliter notorum cognitio nobis divinitus est indita, cum ipse Deus sit auctor nostræ naturæ; ac rationem indiderit, quæ veritates nonnullas per sese claras immediate cognoscit, aliasque præterea lumine priorum collustratas. Itaque hæc principia, (omnesque veritates quas naturales appellamus,) etiam divina Sapientia continet. Quidquid igitur adversatur principiis, ac veritatibus hujusmodi, est divina Sapientia contrarium. Non igitur à Deo esse potest. Ea igitur, quæ ex revelatione divina per fidem tenentur, non possunt naturali cognitioni esse contraria.

Tertium profert Sanctus Thomas momentum rationis: Contrariis rationibus, inquit, intellectus noster ligatur, ut ad veri cognitionem procedere nequeat. Si igitur contrariae cognitiones nobis à Deo immitterentur, (naturali pervia lumini altera, & altera revelationis lumine innixa;) ex hoc à veritatis cognitione intellectus noster impediretur: quod à Deo esse non potest. Bælianum monstrosum commentum de fidei pugna cum ratione, luculentioribus argumentis nemo exposuit umquam. Hinc vero colligendum Thomas docet: Quæcumque argumenta contra fidei Mystera ponantur; hæc ex principiis primis naturæ inditis per se notis, aliisque ex veritatibus naturalibus, non recte procedere, nec demonstrationis vim habere: sed vel esse rationes probabiles, & apparentes, vel sophisticas: & sic ad ea solvenda locum relinquere.

6. Verissima fatebatur Bælius fidei christianæ mysteria, & nihilominus cum naturali ratione pugnare: pugnam hanc, quam putant, adsumunt loco principii Deistæ, ut inde conficiant, eadem mysteria falsa esse. Fidem inter, ac rationem ostendit Aquinas, pugnam exerceri nullam: unde principium statuit, quo impios refellat, mysteriorum ac revelationis veritatem inficiantes. Præter divina intelligibilia, quæ naturali rationi sunt pervia, alia docet distingui oportere, quæ naturali quidem rationi non adversantur, sunt attamen supra rationem. Diserte ait ille Capite 111. aliqua intelligibilia divinorum dari, quæ humana, creatæque cujusque rationis penitus excedunt ingenium: & Capite VII. veritati fidei, tametsi humana & creatæ rationis capacitatem excedenti, non esse tamen contrarias sive primas sive inde illatas, veritates rationi naturali pervias.

Id veritatum genus pertinet ad Deum, cujusmodi est in se. Atqui notitiam Dei, cujusmodi est in se, viribus nativis obtinere non valet mens creata. Nativum ejus lumen subministrant ea, quæ facta sunt: creata scilicet ipsa mens, quæ per intimam conscientiam se novit, ac sensilia quæque hausta per sensus. Hæc vero, utpote effecta à Deo producta, ducunt in ejusdem cognitionem, tamquam primæ causæ: at eadem, utpote causæ virtutem non adæquantes, ducere non possunt in ejusdem, cujusmodi est in se, notitiam adæquatam. Hæc omnia Thomas locis jam memoratis: quibus efficitur, intelligibilia divina dari verissima supra naturam.

Eorumdem intelligibilium veluti duæ distinguuntur classes. Sunt alia, quæ necessarium nexum non habent cum natura: sed ea tamen cum naturali rerum ordine Deo placuit pro suæ Sapientia consilio, pro suæque voluntatis nutu colligare. Præsto exempla suppetunt in Unione hypostatica, in originalis peccati propagatione in Redemptione mundi per Jesum Christum, hominum adoptione in filios Dei, hæreditate æterna, quæ est visio clara in patria. Sunt alia vero, quæ nexum habent cum natura, seu cum effectis, quæ naturalia appellamus: qui tamen nexus rationi naturali non apparet. V. g. inter conditas creaturas, tresque Sanctissimæ Trinitatis personas nexus est necessarius, qualis causam inter & effectum intercedit; cum tres divinæ personæ creationis opus, & aliud quodlibet ad extra simul peragant. Nexus attamen rationi naturali non apparet: quippe quæ ab effectis quidem virtutem ac omnipotentiam colligit supremi conditoris; tribus tamen virtutem hanc & omnipotentiam, unam eandemque, absque divisione ac diversitate, inesse divinis personis nec utriusque novit, neque nosse valet.

Cur ergo ratio naturalis, quæ veritates hujusmodi, se consulta, perspectas habere nequit, easdem negaverit aut in Deo dari, aut revelari à Deo posse, aut revelatas non esse, utpote commentitias? Ac primo rerum ipsarum sensibilibus plurimas nos proprietates ignoramus, (verba sunt Sancti Thomæ ibidem Capite 111.) eorumque proprietatem, quas sensu apprehendimus, rationem perfecte in pluribus invenire non possumus. Hanc mentis creatæ circa res ipsas naturales imbecillitatem amplissimo tractatu patefaciunt alii. Hunc defectum in rebus cognoscendis Aquinas noster paucis indicat: quem, inquit, quotidie experimur. An ergo vividiores, tutioresque vires habeat ratio nostra ad ea, quæ Dei sunt perscrutanda?

Immo multo amplius illius excellentissimæ substantiæ, quæ omnia transcendit intelligibilia, investigare humana ratio non sufficit. Cur ergo revelata mysteria, ad excellentissimam substantiam, quæ omnia transcendit, pertinentia, eo quod ea satis non capis, neque rationes eorum compertas habes, veluti commentitia rejeceris? Immo divinæ substantiæ supra naturam creatam omnem excessus id necessario exposcit, ut vires in natura non suppetant, quæ ipsam cujusmodi est in se adsequantur, aut ea quæ de ipsa cujusmodi est in se enuntiari possunt, attingere valeant. Mirum denique & absurdum foret, si divina substantia ita creatæ mentis nativo lumini innotesceret, ut nihil de se, suisque profundis posset hominibus & Angelis patefacere Deus gratuito revelationis beneficio, quod ipsis non penitus compertum persperctumque esset.

Habet ratio naturalis, inquit, argumenta contra fidei mysteria. Habet scilicet rationes apparentes, reponit Aquinas, vel sophisticas, ad quas solvendas locus relinquitur: quod ipse Thomas egregie, & uberrime præstitit in hoc adversum Gentes Opere, in aliis passim. Hæc sunt vero quæ scripsit ille in eo, quod versamur, gravissimo Religionis negotio. Hæc eadem, non plura, præstant, dilant, amplificanc suis in Apologiis illustres doctique Viri, qui egregias revelationis divinæ, revelatæque Religionis vindicias egerunt.

INDEX LIBRORUM, ET CAPITUM

quæ in hoc volumine continentur.

DE VERITATE CATHOLICAE FIDEI

CONTRA GENTILES LIBER PRIMUS.

- Cap. 1. QUOD sit officium sapientis.
 Cap. 2. Quæ sit in hoc opere auctoris intentio.
 Cap. 3. Quod in his quæ de Deo confitemur, duplex est veritatis modus.
 Cap. 4. Quod veritas divinorum ad quam naturalis ratio pertingit, convenienter hominibus credenda proponitur.
 Cap. 5. Quod ea quæ ratione investigari non possunt, convenienter fide tenenda hominibus proponuntur.
 Cap. 6. Quod assentire his quæ sunt fidei, non est levitatis, quamvis supra rationem sint.
 Cap. 7. Quod veritati fidei christianæ non contrariatur veritas rationis.
 Cap. 8. Qualiter se habeat humana ratio ad veritatem fidei primam.
 Cap. 9. Ordo, & modus procedendi in hoc opere.
 Cap. 10. De opinione dicentium, quod Deum esse, demonstrari non potest, cum sit per se notum.
 Cap. 11. Reprobatio præmissæ opinionis, & solutio rationum præmissarum.
 Cap. 12. De opinione dicentium, quod Deum esse, demonstrari non potest, sed sola fide tenetur.
 Cap. 13. Rationes ad probandum Deum esse.
 Cap. 14. Quod ad cognitionem Dei oportet uti via remotionis.
 Cap. 15. Quod Deus sit æternus.
 Cap. 16. Quod in Deo non est potentia passiva.
 Cap. 17. Quod Deus non est materia.
 Cap. 18. Quod in Deo nulla sit compositio.
 Cap. 19. Quod in Deo nihil sit violentum, neque præter naturam.
 Cap. 20. Quod Deus non est corpus.
 Cap. 21. Quod Deus est sua essentia.
 Cap. 22. Quod in Deo idem est esse, & essentia.
 Cap. 23. Quod in Deo non est accidens.
 Cap. 24. Quod divinum esse non potest designari per additionem alicujus differentia substantialis.
 Cap. 25. Quod Deus non sit in aliquo genere.
 Cap. 26. Quod Deus non est esse formale omnium.
 Cap. 27. Quod Deus non sit forma alicujus corporis.
 Cap. 28. Quod Deus est universaliter perfectus.
 Cap. 29. Quomodo in rebus similitudo ad Deum inveniri potest.
 Cap. 30. Quæ nomina in Deo possunt prædicari.
 Cap. 31. Quod divina perfectio, & pluralitas nominum divinorum divinæ simplicitati non repugnat.
 Cap. 32. Quod nihil de Deo, & aliis rebus univoce prædicatur.
 Cap. 33. Quod ea quæ de Deo, & aliis rebus prædicantur, non dicuntur pure æquivoce.
- Cap. 34. Quod quæ dicuntur de Deo, & creaturis, dicuntur analogice.
 Cap. 35. Quod plura nomina dicta de Deo non sunt synonyma.
 Cap. 36. Quod propositiones quas intellectus noster de Deo format, non sunt vanæ.
 Cap. 37. Quod Deus est bonus.
 Cap. 38. Quod Deus est bonitas.
 Cap. 39. Quod in Deo non potest esse malum.
 Cap. 40. Quod Deus est omnis boni bonum.
 Cap. 41. Quod Deus sit summum bonum.
 Cap. 42. Quod Deus est unus.
 Cap. 43. Quod Deus est infinitus.
 Cap. 44. Quod Deus est intelligens.
 Cap. 45. Quod intelligere Dei est sua essentia.
 Cap. 46. Quod Deus per nihil aliud intelligit quam per essentiam suam.
 Cap. 47. Quod Deus perfecte intelligit se ipsum.
 Cap. 48. Quod Deus primo, & per se solum se ipsum cognoscit.
 Cap. 49. Quod Deus cognoscit alia à se.
 Cap. 50. Quod Deus habet propriam cognitionem de omnibus rebus.
 Cap. 51. Rationes ad inquirendum qualiter multitudine intellectuum sit in intellectu divino.
 Cap. 52. Rationes, quod hujusmodi multitudo intelligibilium non est nisi in intellectu divino.
 Cap. 53. Quomodo multitudo intellectuum sit in Deo.
 Cap. 54. Quomodo divina essentia una existens sit propria similitudo, & ratio omnium intelligibilium.
 Cap. 55. Quod Deus omnia simul intelligit.
 Cap. 56. Quod in Deo non est habitualis cognitio.
 Cap. 57. Quod cognitio Dei non est discursiva.
 Cap. 58. Quod Deus non intelligit componendo, & dividendo.
 Cap. 59. Quod à Deo non excluditur veritas enuntiativum.
 Cap. 60. Quod Deus est veritas.
 Cap. 61. Quod Deus est purissima veritas.
 Cap. 62. Quod divina veritas sit prima, & summa veritas.
 Cap. 63. Rationes volentium subtrahere à Deo cognitionem singularium.
 Cap. 64. Ordo dicendorum circa divinam cognitionem.
 Cap. 65. Quod Deus cognoscit singularia.
 Cap. 66. Quod Deus cognoscit ea quæ non sunt.
 Cap. 67. Quod Deus cognoscit singularia contingentia futura.
 Cap. 68. Quod Deus cognoscit motus voluntatis.
 Cap. 69. Quod Deus cognoscit infinita.
 Cap. 70. Quod Deus cognoscit vilia.
 Cap. 71. Quod Deus cognoscit mala.
 Cap. 72. Quod Deus sit volens.
 Cap. 73. Quod voluntas Dei sit ejus essentia.
 Cap. 74. Quod principale volitum Dei est divina essentia.
 Cap. 75. Quod Deus volendo se, vult etiam alia.
 Cap. 76. Quod Deus uno actu voluntatis se, & alia velit.

- Cap. 77. Quod volitorum multitudo non repugnat simplicitati divinæ substantiæ.
 Cap. 78. Quod voluntas divina ad singularia bonorum se extendit.
 Cap. 79. Quod Deus vult etiam ea quæ nondum sunt.
 Cap. 80. Quod Deus de necessitate vult suum esse, & suam bonitatem.
 Cap. 81. Quod Deus de necessitate vult alia à se.
 Cap. 82. Rationes contra præmissa, & earum solutiones.
 Cap. 83. Quod Deus vult aliquid aliud à se necessitate suppositionis.
 Cap. 84. Quod voluntas Dei non est impossibile secundum se.
 Cap. 85. Quod divina voluntas non tollit contingentiam à rebus.
 Cap. 86. Quod divinæ voluntatis potest ratio assignari.
 Cap. 87. Quod divinæ voluntatis nihil potest esse causa.
 Cap. 88. Quod in Deo est liberum arbitrium.
 Cap. 89. Quod in Deo non sunt passiones affectuum.
 Cap. 90. Quod in Deo sit delectatio, & gaudium.
 Cap. 91. Quod in Deo sit amor.
 Cap. 92. Quod in Deo ponantur esse virtutes.
 Cap. 93. Quod in Deo sunt virtutes quæ sunt circa actiones.
 Cap. 94. Quod in Deo sint virtutes contemplativæ.
 Cap. 95. Quod Deus non potest velle malum.
 Cap. 96. Quod Deus nihil odit.
 Cap. 97. Quod Deus est vivens.
 Cap. 98. Quod Deus est sua vita.
 Cap. 99. Quod vita Dei est sempiterna.
 Cap. 100. Quod Deus est beatus.
 Cap. 101. Quod Deus sit sua beatitudo.
 Cap. 102. Quod divina beatitudo perfectissima est, omnemque aliam beatitudinem excedit.

LIBER SECUNDUS.

- Cap. 1. Continuatio sequentium ad præcedentia.
 Cap. 2. Quod consideratio creaturarum utilis est ad fidei instructionem.
 Cap. 3. Quod cognitio creaturarum valet ad destructionem errorum, qui sunt contra Deum.
 Cap. 4. Quod aliter considerat de creaturis Philosophus, & aliter Theologus.
 Cap. 5. Ordo dicendorum.
 Cap. 6. Quod Deo competit esse aliis principium essendi.
 Cap. 7. Quod potentia activa sit in Deo.
 Cap. 8. Quod Dei potentia sit ejus substantia.
 Cap. 9. Quod Dei potentia sit ejus actio.
 Cap. 10. Qualiter potentia in Deo dicatur.
 Cap. 11. Quod de Deo dicatur aliquid relative ad creaturas.
 Cap. 12. Quod relationes dictæ de Deo ad creaturas, non sunt realiter in Deo.
 Cap. 13. Quod relationes quibus Deus ad res alias refertur, non sunt res extra Deum existentes.
 Cap. 14. Quod multas relationes dici de Deo, non derogat simplicitati divinæ.
 Cap. 15. Quod omnia quæ sunt, à Deo sunt.
 Cap. 16. Quod Deus ex nihilo produxit res in esse.
 Cap. 17. Quod creatio non est motus, neque mutatio.
 Cap. 18. Quod creatio non potest impugnari per rationes sumptas ex natura motus, vel mutationis.
 Cap. 19. Quod creatio est absque successione.

- Cap. 20. Quod nullum corpus potest creare.
 Cap. 21. Quod solius Dei est creare.
 Cap. 22. Quod Deus sit omnipotens.
 Cap. 23. Quod Deus non agit per necessitatem naturæ.
 Cap. 24. Quod Deus per suam sapientiam agit.
 Cap. 25. Qualiter Deus omnipotens dicatur quædam non posse.
 Cap. 26. Quod divinus intellectus non coarctatur ad determinatos effectus.
 Cap. 27. Quod divina voluntas ad determinatos effectus non arctatur.
 Cap. 28. Qualiter in rerum productione debitum justitiæ invenitur.
 Cap. 29. Qualiter in productione alicujus creaturæ potest debitum justitiæ inveniri in comparatione posterioris ad anteriorem.
 Cap. 30. Qualiter in rebus creatis esse potest necessitas absoluta.
 Cap. 31. Quod non est necessarium creaturas esse ab æterno.
 Cap. 32. Rationes probare volentium æternitatem mundi ex parte Dei acceptæ.
 Cap. 33. Rationes ex parte creaturarum sumptæ.
 Cap. 34. Rationes sumptæ ex parte factionis.
 Cap. 35. Solutio rationum sumptarum ex parte Dei.
 Cap. 36. Solutio rationum sumptarum ex parte rerum factarum.
 Cap. 37. Solutiones rationum sumptarum ex parte factionis rerum.
 Cap. 38. Rationes quibus conantur aliqui ostendere mundum non esse æternum, & solutiones earum.
 Cap. 39. Quod distinctio rerum non est casu.
 Cap. 40. Quod materia non est prima causa distinctionis rerum.
 Cap. 41. Quod distinctio rerum non est propter contrarietatem primorum agentium.
 Cap. 42. Quod causa distinctionis rerum non est secundorum agentium ordo.
 Cap. 43. Quod distinctio rerum non est per aliquem Angelum inducentem in materiam diversas formas.
 Cap. 44. Quod distinctio rerum non processit ex meritorum, vel demeritorum diversitate.
 Cap. 45. Quæ sit prima causa distinctionis rerum secundum veritatem.
 Cap. 46. Quod oportuit ad perfectionem universi esse aliquas naturas intellectuales.
 Cap. 47. Quod substantiæ intellectuales sunt volentes.
 Cap. 48. Quod substantiæ intellectuales sunt liberi arbitrii.
 Cap. 49. Quod substantia intellectualis non sit corpus.
 Cap. 50. Quod substantiæ intellectuales sunt immateriales.
 Cap. 51. Quod substantiæ intellectuales non sunt formæ materiales, sed subsistentes.
 Cap. 52. Quod in substantiis intellectualibus creatis differt, esse, & quod est.
 Cap. 53. Quod in substantiis intellectualibus creatis est actus, & potentia.
 Cap. 54. Quod non est idem compositio ex materia & forma, & ex substantia & esse.
 Cap. 55. Quod substantiæ intellectuales sunt corruptibiles.
 Cap. 56. Utrum substantia intellectualis possit corpori uniri, & per quem modum.
 Cap. 57. Positio Platonis de unione animæ intellectualis ad corpus.

Cap.

- Cap. 58. Quod nutritiva, & sensitiva, & intellectiva non sunt in homine tres animæ.
 Cap. 59. Quod intellectus possibilis hominis non est substantia separata.
 Cap. 60. Quod homo non sortitur speciem per intellectum passivum, sed per intellectum possibilem.
 Cap. 61. Quod prædicta positio est contra sententiam Aristotelis.
 Cap. 62. Contra opinionem Alexandri de intellectu possibili.
 Cap. 63. Quod anima non sit complexio, ut posuit Galenus.
 Cap. 64. Quod anima non sit harmonia.
 Cap. 65. Quod anima non sit corpus.
 Cap. 66. Contra ponentes intellectum, & sensum esse idem.
 Cap. 67. Contra ponentes intellectum possibilem esse imaginationem.
 Cap. 68. Qualiter substantia intellectualis possit esse forma corporis.
 Cap. 69. Solutio rationum quibus supra probatur, quod substantia intellectualis non potest uniri corpori ut forma.
 Cap. 70. Quod secundum dicta Aristotelis oportet ponere intellectum uniri corpori ut formam.
 Cap. 71. Quod anima immediate unitur corpori.
 Cap. 72. Quod anima sit tota in toto, & tota in qualibet parte.
 Cap. 73. Quod intellectus possibilis non est unus in omnibus hominibus.
 Cap. 74. De opinione Avicennæ, qui posuit formas intelligibiles non conservari in intellectu possibili.
 Cap. 75. Solutio rationum quibus videtur probari unitas intellectus possibilis.
 Cap. 76. Quod intellectus agens non sit substantia separata, sed aliquid animæ.
 Cap. 77. Quod non est impossibile intellectum possibilem, & agentem in una substantia animæ convenire.
 Cap. 78. Quod non fuit sententia Aristotelis de intellectu agente, quod sit substantia separata, sed magis quod sit aliquid animæ.
 Cap. 79. Quod anima humana corrupto corpore, non corrumpitur.
 Cap. 80. Rationes probantes animam humanam corrumpi, corrupto corpore.
 Cap. 81. Solutio præcedentium rationum.
 Cap. 82. Quod animæ brutorum animalium non sunt immortales.
 Cap. 83. Quod anima humana non incipiat cum corpore, sed fuerit ab æterno.
 Cap. 84. Solutio rationum contra superiorem conclusionem.
 Cap. 85. Quod anima non sit de substantia Dei.
 Cap. 86. Quod anima humana non traducatur cum semine.
 Cap. 87. Quod anima humana producat in esse à Deo per creationem.
 Cap. 88. Rationes contra determinatam veritatem.
 Cap. 89. Responsiones ad prædicta.
 Cap. 90. Quod nulli alii corpori nisi humano unitur substantia intellectualis ut forma.
 Cap. 91. Quod sunt aliquæ substantiæ intellectuales corporibus non unitæ.
 Cap. 92. De multitudine substantiarum separatarum.
 Cap. 93. Quod substantiæ separatae non sunt multæ unius speciei.
 Cap. 94. Quod substantia separata, & anima non sunt unius speciei.

- Cap. 95. Quomodo accipiatur genus, & species in substantiis separatis.
 Cap. 96. Quod substantiæ separatae non accipiunt cognitionem ex sensibilibus.
 Cap. 97. Quod intellectus substantiæ separatae semper intelligit actum.
 Cap. 98. Quomodo una substantia separata intelligit aliam.
 Cap. 99. Quod substantiæ separatae cognoscunt materialia.
 Cap. 100. Quod substantiæ separatae cognoscunt singularia.
 Cap. 101. Utrum substantiæ separatae naturali cognitione cognoscant omnia simul.

LIBER TERTIUS.

- Cap. 1. Proemium.
 Cap. 2. Quod omne agens agit propter finem.
 Cap. 3. Quod omne agens agit propter bonum.
 Cap. 4. Quod malum est præter intentionem in rebus.
 Cap. 5. Rationes contra determinatam veritatem.
 Cap. 6. Solutio rationum præmissarum.
 Cap. 7. Quod malum non est aliqua natura.
 Cap. 8. Rationes contra præmissam conclusionem.
 Cap. 9. Responsio ad prædictas objectiones.
 Cap. 10. Quod causa mali est bonum.
 Cap. 11. Quod malum fundatur in aliquo bono.
 Cap. 12. Quod malum non totaliter consumit bonum.
 Cap. 13. Quod malum habet aliquo modo causam.
 Cap. 14. Quod malum est causa per accidens.
 Cap. 15. Quod non est summum malum, quod sit omnium malorum principium.
 Cap. 16. Quod finis cujuslibet rei est bonum.
 Cap. 17. Quod omnia ordinantur in unum finem, qui est Deus.
 Cap. 18. Quomodo Deus sit finis omnium.
 Cap. 19. Quod omnia intendunt assimilari Deo.
 Cap. 20. Quomodo res imitentur divinam bonitatem.
 Cap. 21. Quod res intendunt assimilari Deo in hoc quod sunt causa.
 Cap. 22. Quomodo diversimode res ordinantur ad suos fines.
 Cap. 23. Quod cælum movetur ex aliqua intellectuali substantia.
 Cap. 24. Quod omnia appetunt bonum, etiam quæ cognitione carent.
 Cap. 25. Quod intelligere Deum, est finis omnis intellectualis substantiæ.
 Cap. 26. Quod felicitas in actu voluntatis non consistit.
 Cap. 27. Quod felicitas humana non consistit in delectationibus corporalibus.
 Cap. 28. Quod felicitas hominis non consistit in honoribus.
 Cap. 29. Quod felicitas hominis non consistit in gloria mundana.
 Cap. 30. Quod felicitas hominis non consistit in divitiis.
 Cap. 31. Quod felicitas humana non consistit in potentia mundana.
 Cap. 32. Quod felicitas non consistit in bonis corporis.
 Cap. 33. Quod felicitas humana non consistit in parte sensitiva.
 Cap. 34. Quod ultima hominis felicitas non consistit in actibus virtutum moralium.
 Cap. 35. Quod ultima felicitas non sit in actu prudentiæ.

Cap.